

ligvis kunne give et fyldestgørende og dækkende svar på.

For så vidt angår det andet spørgsmål, vil jeg meget gerne tage initiativ til, at vi får det overblik, som fru Elisabeth Arnold efterlyser, så vi har en sikkerhed for, at de procedurer og regler, vi har i dag, for, hvorledes tilsyn skal fungere, bliver fulgt, så vi ikke igen kommer i den situation, at der bliver lavet et servicetjek på det forud for forhandlinger om politiets fremtidige økonomi.

Formanden:

Så er det et sidste spørgsmål til fru Elisabeth Arnold.

Elisabeth Arnold (RV):

Det er selvfølgelig vigtigt, at vi får en slags ajourføring af reglerne og får klarhed over, hvordan reglerne skal være, men jeg bad nu faktisk om at få at vide, hvilke resultater disse eftersyn har givet rundtomkring i landet.

Det kan jo ikke nytte noget, at vi laver et nyt politiforlig, hvor vi dimensionerer politistyrken, giver retningslinjer for, hvordan de skal fordele deres patruljeringsaktiviteter, hvis der i virkeligheden er andre politikredse i landet, som har lige så mange problemer, som de har i Frederikssund.

Vi er jo nødt til at have et retvisende billede af, hvordan politikredsene fungerer i forhold til deres opgaver, inden vi begynder at forhandle om et nyt politiforlig. Kan ministeren garantere, at sådan et billede vil foreligge?

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg tror sådan set ikke, at der er nogen uenighed om substansen. Det, jeg forsøger at sige til fru Elisabeth Arnold, er jo, at vi ikke har et fuldstændig tilsynsløst samfund i dag, hvor politikredse kan få lov at ophobe sager i årevis, der så forældes.

Der er jo sådan set i dag procedurer, der medfører, at statsadvokaterne har en forpligtelse til at føre tilsyn. Såfremt statsadvokaterne ikke magter den opgave, må de gå til Rigsadvokaten, der så i sidste ende kan gå til højere instans, såfremt man finder at ressourcerne ikke er tilstrækkelige.

Jeg har to pointer: For det første skal denne sag undersøges, og der skal komme en klar fremstilling af, hvorledes det kunne gå så galt. Det andet er naturligvis, at vi i forhold til fremti-

den kan få et overblik over, om der er ting, der skal justeres.

Kl. 13.30

Men i bund og grund drejer det sig om, at vi i dag har et system, som, hvis det var velfungerende, skulle forhindre, at den her slags ting overhovedet foregår. Derfor tror jeg, at det klogeste, før man drager forhastede konklusioner om, at der skal laves nye regler, nok er at afvente fremstillingen, men naturligvis også at sikre et overblik over, at tingene generelt fungerer, som de skal i forbindelse med statsadvokaternes tilsyn. Så det tilsagn vil jeg gerne give fru Elisabeth Arnold.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. US 114

Jesper Langballe (DF):

For en måned siden, den 31. marts, stillede jeg justitsministeren et § 20-spørgsmål, et endnu ubesvaret spørgsmål, der drejede sig om, hvorvidt justitsministeren som landets øverste anklagemyndighed vil tage initiativ til at retsforfølge de herboende mellemøstlige asylanter, som har bragt sig ind under straffelovens forræderibestemmelse ved at melde sig til krigstjeneste på Saddam Husseins side mod det land, som giver dem asyl, og som selv er krigsførende nation.

Straffelovens § 102 er fuldstændig klar, de står til op til 16 års fængsel, og det er også fuldstændig klart, at justitsministeren har den mulighed at rejse sagen.

Mit tillægsspørgsmål er: Finder justitsministeren det rimeligt med et sådant smøleri fra Justitsministeriets side i en sag af dog betydelig principiel rækkevidde?

Justitsministeren (Lene Espersen):

Jeg ved ikke, om der er tale om en misforståelse, men der er i hvert fald afgivet en besvarelse til hr. Jesper Langballe på et spørgsmål, der drejer sig præcis om det, som hr. Jesper Langballe her taler om.

Jeg vil gerne over for hr. Jesper Langballe meget klart understrege, at jeg lægger overordentlig stor vægt på, at personer, der måtte have begået forbrydelser mod statens selvstændighed og sikkerhed efter bestemmelserne i straffelovens kapitel 12, retsforfølges for disse forbrydelser.